

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3.754 van 19 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X, alias X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, van Marokkaanse nationaliteit, op 5 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 16 februari 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERMANDEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

Op 16 februari 2007 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot terugwijzing van verzoeker. Deze beslissing werd op 26 februari 2007 ter kennis gebracht aan verzoeker. De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Marokko;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 1 april 2004 en 29 april 2004 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen, namelijk heroïne, in bezit gehad en verkocht te hebben; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne, in bezit gehad en verkocht te hebben, feiten waarvoor hij op 6 oktober 2004 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich tussen 1 september 2005 en 2 juni 2006 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, te hebben verkocht, te koop gesteld en afgeleverd; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, in het bezit van bijzondere- en wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 1 augustus 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar voor 9 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 1 januari 2003 en 3 oktober 2003 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd; aan verdovende middelen, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, in het bezit te hebben gehad of aangeschaft, feiten waarvoor hij op 26 juni 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- de zich noemende X, geboren te Nador in 1970 of 1972, alias X, geboren te Tanger in 1972, alias X, geboren op 1 januari 1972, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

*Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Hij betoogt dat hij de biologische vader is van een kind dat in België in een pleeggezin verblijft en dat de terugwijzingsbeslissing tot gevolg heeft dat de omgang met zijn dochtertje hem zal ontzegd worden gedurende een periode van 10 jaar. Hij verwijst tevens naar het feit dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend en merkt op dat de bestreden beslissing niet

werd genomen na een voorafgaand advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Hij besluit dat een verbod om gedurende een periode van 10 jaar nog op het grondgebied van het Rijk te komen volkomen onevenredig is en niet redelijk.

De Raad merkt op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. De Raad benadrukt dat de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, dateert van na de bestreden beslissing zodat de minister van Binnenlandse Zaken geen rekening kon houden met dit gegeven. De verwijzing naar het ontbreken van een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is evenmin dienstig nu verzoeker niet aantoont, op welke juridische basis, een dergelijk advies vereist zou zijn. Gelet op de ernst en de opeenvolging van de verschillende strafrechtelijke feiten die door verzoeker werden gepleegd en waarvoor hij veroordeeld werd kan evenmin gesteld worden dat het kennelijk onredelijk is om verzoekers privé-belangen als ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde en dus het algemeen belang te beschouwen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet daar uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of er een afweging gemaakt werd tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregel en anderzijds de ontwrichting van zijn privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM laat een inmenging in het privé- en gezinsleven immers toe indien dit bij wet voorzien is en nodig is voor de bescherming van de openbare orde. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr.

99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. De Raad benadrukt dat verzoeker niet bewijst dat hij de facto enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, in België heeft en stelt dat zelfs indien dit het geval zou zijn hij niet aantoont dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 139.107, 12 januari 2005).

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006). Uit de motieven van de bestreden beslissing dient verder niet uitdrukkelijk te blijken dat de overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (R.v.St., nr. 125.588, 21 november 2003).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling als zou het feit dat hij een actueel risico vormt voor de openbare orde niet gebaseerd zijn op enig objectief gegeven. In de bestreden beslissing wordt immers een opsomming gegeven van de verschillende strafrechtelijke feiten die door verzoeker werden gepleegd en gesteld dat het herhaald karakter van het misdadig gedrag een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde. Er kan wat dit middel betreft verder verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op het verbod op dubbele bestraffing en voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Er dient te worden vastgesteld dat de wetgever in artikel 21 van de Vreemdelingenwet de nodige maatregelen heeft genomen om een “dubbele bestraffing” te voorkomen. Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat deze wetsbepaling zou geschonden zijn. Wat betreft de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel betreft volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. In een vijfde middel betoogt verzoeker dat de rechten van verdediging geschonden zijn.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2003).

Het vijfde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.